

Lopulta saavuimme käytävään. Käytävä oli hämärä ja kostea, sen lattiaa peitti kosteat kivet jotka kiilsivät kynttilöiden himmeässä loisteessa. Käytävän molemmin puolin oli ovia pieniin selleihin. Jokainen ovi rautainen ja raskaan väköinen. Niitä peitti paikoitellen ruoste, joka täplitti oven harmaata pintaa. Käytävän päässä oleva ovi poikkesi muista käytävän ovista. Se oli puinen ja muita ovia hieman korkeampi. Käytävän ilmassa väreili outo haju, joka oli hyvin voimakas ja tunkkainen. Se sai käytävän tuntumaan epämiellyttävältä. Yhtäkkiä kuulin käytävän päästä ääntä. Käytävän päässä oleva ovi avautui ja sieltä astui ulos mies. Hän oli melko lyhyt, mutta tukeva. Mies muistutti kääpiötä. Astuttuaan ovesta ulos, kääpiötä muistuttava mies jäi katselemaan meitä. Hänen katse oli kylmä ja tutkiva. Mies näytti siltä kun ei tietäisi mitä ajatella meistä. Pienen tovin kuluttua mies avasi suunsa. "Ketäs te olette", hän kysyi karhealla ja tomeralla äänellä. Vilkuilin kohti muita, jotka näyttivät yhtä yllättyneiltä. Sitten katsoin taas kohti ovella seisovaa miestä. "Etsimme ystäväämme", vastasin epävarmalla äänellä. "Täältä häntä ette löydä. Sellit ovat olleet tyhjiä jo vuosia", mies vastasi ja jälleen käytävän valtasi hiljaisuus. Mies kääntyi ja meni takaisin pieneen huoneeseen. Hän sulki oven joka narisi korvia vihlovalla äänellä.